

Je církev viditelná nebo neviditelná?

Mohou být formální křesťané součástí biblické církve?

Co bylo Ježíšovým záměrem, když založil církev? Chtěl, aby byla společenstvím, které se bude viditelně odlišovat od světa? Mají znovuzrození křesťané zůstat roztroušeni v různých denominacích a být spojeni jen duchovně v „neviditelné církvi“? A souvisí nějak tato otázka s naším spasením?

V následujícím článku chceme ukázat, že křesťanská církev v biblickém pojetí má být viditelným společenstvím věřících. Má být viditelná pro svět a vydávat svědectví o Boží lásce, čistotě a svatosti.

Obsah

- 1 Úvod
- 2 Církev v prvním století
- 3 Čistota a svatost církve
- 4 Podobenství o plevelu mezi pšeníc
- 5 Další často nesprávně interpretované pasáže
- ZÁVĚR

⚓ 1 Úvod

Je všeobecně známé, že ne všichni, kteří navštěvují nedělní bohoslužby, jsou skutečnými křesťany. Lidé je berou jako „formální křesťany“ (nebo také křesťany naoko nebo křesťany podle jména), kteří nemají vztah s Ježíšem. Tito „nedělní křesťané“ obvykle navštěvují církevní setkání, modlí se, zpívají a často dokonce přijímají večeři Páně nebo jdou na přijímání spolu s ostatními, i když nesvětili svůj život Ježíši.

Popsaný stav je považován různými denominacemi za biblický a při tom se odvolává na **učení o „neviditelné církvi.“** Podle něj existují vedle sebe viditelná i neviditelná církve. Viditelná církvev má formu různých denominací a církví např.: Římskokatolická církev, Řeckokatolická církev, Pravoslavná církev, Evangelická církev, Apoštolská církev, Bratrská jednota baptistů, Evangelická církev metodická atd. Viditelná církve zahrnuje věřící členy — znovuzrozené křesťany a členy, kteří ve skutečnosti věřící nejsou. (K tomu, kdo je věřící podle Bible, je možné se podívat na téma: **Co znamená být křesťanem?**). „Neviditelná církev“ je naopak považována za jedinou pravou církev, která zahrnuje všechny znovuzrozené členy viditelných církví po celém světě. Není viditelnou organizací. Její členové jsou spojeni skrze víru, aniž by se vzájemně poznali nebo se spolu osobně setkávali ve společenství. Svou odpovědnost vidí v evangelizaci ostatních členů své lokální viditelné církve, kterou navštěvují a kam je Bůh „povolal“ — jde o jakýsi druh vnitřní evangelizace. [1]

Nový zákon nám ale o církvi ukazuje zcela odlišný obraz.

⚓ 2 Církev v prvním století

První církev v Jeruzalémě, která vznikla po Petrově kázání o Letnicích, je popsána následovně:

Skrze ruce apoštolů se mezi lidem dalo mnoho znamení a divů. A všichni jednomyslně pobývali v Šalomounově sloupovi. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lid je velebil. A ještě více věřících bylo přidáváno Pánu, množství mužů i žen. (Skutky 5:12-14, ČSP)

Zázraky, které se staly mezi křesťany, jejich odevzdanost Bohu a vzájemná láska vzbuzovaly respekt a bázeň mezi ostatními Židy. Porozuměli, že přidat se k nim, by znamenalo odevzdat svůj život Kristu. Ti, kteří toužili milovat Boha celým svým srdcem, uvěřili a přidali se. Ostatní Židé, kteří nebyli připraveni takto žít, se neodvažovali připojit.

Když přišel nevěřící člověk do církve, každý mohl posoudit, co bylo v jeho srdci:

Když by se tedy sešel celý sbor a všichni by mluvili jazyky, a vešli by prostí lidé nebo nevěřící, cožpak neřeknou, že blázníte? Ale když budou všichni prorokovat a vejde někdo nevěřící nebo neznalý, bude ode všech usvědčován a ode všech souzen. Budou se odhalovat skryté věci jeho srdce, a tak padne na tvář, pokloní se Bohu a vyzná: „Vskutku, mezi vámi je Bůh!“ (1. Korintským 14:23-25, ČSP)

Celá církev pomáhala nově přichozímu porozumět, z čeho by se měl obrátit. Někdy to trvalo déle, v jiných případech rychleji. Pokud se však takový člověk nechtěl obrátit ani poté, co slyšel posouzení křesťanů a dostal potřebnou pomoc, pak zjevně chyběl základ pro to, aby byl pokřtěn a účastnil se společenství.

Známe ale i výjimky, jako byl například čaroděj Šimon, který byl pokřtěn, ale později vyšlo najevo, že nezměnil svůj způsob smýšlení. Když Filip kázal Samařanům o Kristu, uvěřilo jich velké množství, takže pro Filipa nebylo jednoduché rozpoznat, že jeden z nich není upřímný. A tak se Šimonovi podařilo oklamat ostatní křesťany. Bylo to však jen na krátkou dobu. Pravda o něm vyšla najevo krátce po tom, co apoštol Petr přicestoval z Jeruzaléma a konfrontoval ho:

Když Šimon viděl, že ten, na koho apoštolové vloží ruce, dostává Ducha svatého, nabídl jim peníze a řekl: „Dejte i mně tu moc, aby Ducha svatého dostal každý, na koho vložím ruce.“ Petr mu odpověděl: „Tvé peníze ať jsou zatraceny i s tebou: Myslíš sis, že se Boží dar dá získat za peníze! Tato moc není pro tebe a nemůžeš mít na ní podíl, neboť tvé srdce není upřímné před Bohem. Odvrát se proto od této své ničemnosti a pros Boha; snad ti odpustí, co jsi zamýšlel. Vidím, že jsi pln hořké závisti a v zajetí nepravosti.“ Šimon na to řekl: „Modlete se za mne k Bohu, aby mne nepostihlo nic z toho, o čem jste mluvili.“ (Skutky 8:18-24)

Podobně nekompromisní přístup vidíme vůči lidem, kteří vklouzli do církve, přestože žili nebo smýšleli jiným způsobem než Ježíš nebo apoštolové.

Vloudili se totiž mezi vás někteří bezbožní lidé, zapsaní už dávno k odsouzení, kteří zaměňují milost našeho Boha v nezřízenost a zapírají jediného vládce a našeho Pána Ježíše Krista. (Judův 4)

Juda chtěl vyjádřit, že tito lidé nemají v církvi žádné místo. I když se jim podařilo vloudit se dovnitř, nebyli schopni setrvat v církvi delší čas ale jen do doby, než věřící porozuměli, že ve skutečnosti nejsou jejich bratry a sestrami. V listech Nového zákona najdeme mnohá napomenutí, která naléhavě vyzývají církev odhalit jakoukoli faleš a od takových lidí se oddělit: Skutky 20:29-30; Matouš 24:23-26; 1. Timoteovi 4:1-3

+ 6:3-5; 2. Timoteovi 3:1-9; 1. Jan 2:18-19.

✚ 3 Čistota a svatost církve

Pokud někdo v církvi hřešil a nechtěl se ze svých hříchů obrátit navzdory trpělivé pomoci a opakovaným napomenutím svých bratrů a sester, pak se stal nehodným společenství s ostatními svatými a církev se s ním přestala setkávat — byl tedy vyloučen. To se zakládalo na Ježíšových slovech:

Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď". Jestliže ani je neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. (Matouš 18: 15-18)

Židé neměli společenství s pohany, protože je považovali za nečisté (viz Skutky 10:28). Podobně se oddělovali i od celníků, protože dělali kompromisy s Římany (Matouš 9:10-11). To byla praxe mezi Židy, i když takové kategorické odmítnutí nebylo vždy správné. Ježíš se na tuto praxi odvolává, ale zároveň ukazuje, že důvodem k oddělení nemá být něčí sociální postavení nebo národnost, ale to, že někdo setrvává ve svém hříchu a odmítá přijmout pomoc a korekci, kterou opakovaně od svých bratrů a sester dostává.

Jedním praktickým příkladem aplikace Ježíšova nařízení je církev v Korintu:

Dokonce se proslýchá, že je mezi vámi případ smilstva, a to takový, jaký se nevyskytuje ani mezi pohany, že totiž kdosi žije s ženou svého otce. A vy jste přitom nadutí, místo abyste se raději zarmoutili; odstraňte ze svého středu toho, kdo to udělal. Neboť já, ač tělem vzdálen, duchem však přítomen, vyslovil jsem již soud nad tím, kdo se toho dopustil, jako bych byl s vámi – a to ve jménu Pána Ježíše Krista. Až se shromáždíte – já budu duchem s vámi a bude s námi i moc našeho Pána Ježíše – vydejte toho člověka satanu ke zkáze těla, aby duch mohl být zachráněn v den Páně. Vaše vychloubání není dobré. Nevíte, že „trocha kvasu všechno těsto prokvasí“? Odstraňte starý kvas, abyste byli novým těstem... (1. Korintským 5:1-7a)

O několik veršů dále Pavel pokračuje:

Měl jsem však na mysli, abyste se nestýkali s tím, kdo si sice říká bratr, ale přitom je smilník nebo lakomec nebo modlář nebo utrhač nebo opilec nebo lupič; s takovým ani nejezte. Proč bych měl soudit ty, kdo jsou mimo nás? Nemáte soudit ty, kdo jsou z nás? Kdo jsou mimo nás, ty bude soudit Bůh. Odstraňte toho zlého ze svého středu! (1. Korintským 5:11-13)

Někdo se může zeptat: „Kde je milosrdenství? Kde je trpělivost? Neměl Pavel naději, že by Bůh mohl ještě otevřít srdce toho hříšníka?“ Ano měl! Je to patrné z 1. Korintským 5:5 „... aby duch mohl být zachráněn v den Páně.“ Přestože to pokládal za možné, vyjádřil jasné podmínky, za kterých je možné patřit do církve. I když tento způsob oddělení se (tj. vyloučení) je tvrdý a bolestivý, Boží církev nemůže mít společenství s nikým, kdo se přidržuje hříchu. Pokud se vyloučený obrátí, může se vrátit do církve a znovu obnovit rozhodnutí žít život hodný Boha a jeho církve.

Tímto způsobem raně křesťanská společenství chránila čistotu církve, aby mezi nimi nezůstali lidé, kteří se

skutečně neobrátili. Proto Pavel může oslovit bratry a sestry ve svém listě „svatými“ (např. : 1. Korintským 1:1-3; 2. Korintským 1:1-2, Římanům 1:1-7, Filipským 1:1, Koloským 1:1-4, 2. Petřův 1:1-4)

Výraz „svatý“ znamená v Novém zákoně totéž, jako „křesťan“ (Skutky 9:13; Efezským 5:3; Filipským 4:21-22; Židům 3:1). Všichni křesťané jsou svatí. Lidé mohou patřit do církve, když se nechají posvětit a nechají Boha kralovat ve svých životech (Židům 12:14; Efezským 5: 5; Galatským 5:19-21). Svatí nejsou lidé bez hříchu (především to můžeme vidět v listě Korintským), ale lidé „posvěceni v Ježíši Kristu“, kteří přijali Ježíšovo odpuštění a záchranu. A i když klopýtnou a zhřeší, jsou připraveni naslouchat napomenutím svých bratrů a sester a touží se změnit. Každý jednotlivec v církvi bojuje proti hříchu. Křesťan nemůže žít dvojitým životem. Nemůže sloužit Bohu, zatímco jeho srdce lpí na tom, co nabízí tento svět (viz Matouš 6:24 a 10:38-39; Jan 2:15-17; Jakub 4:4; 1. Jan 2:4-6). Podobně se ani církve nemůže přizpůsobit hříšníkům, kteří se nechtějí změnit.

Pokud by křesťané přijali lidi, kteří žijí podle tohoto světa, jako spoluúčastníky svého duchovního společenství, pak by jim lhali, protože by se k nim chovali jako ke svým bratrům a sestrám v Kristu, ale ve skutečnosti by jimi nebyli. V takovém případě by prezentovali falešný obraz o církvi.

Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou? Jaký souzvuk Krista s Beliálem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím? Jaké spojení chrámu Božího s modlami? My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: ‚Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.‘ A proto ‚vyjděte z jejich středu a oddělte se‘, praví Hospodin a ‚ničeho nečistého se nedotýkejte, a já vás přijmu‘ a ‚budu vám Otcem a vy budete mými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů‘. (2. Korintským 6:14-18)

Řecké slovo pro církve (ecclesia) znamená shromáždění, které je volané ven. Slovo Ecclesia se původně vztahovalo na zvyk poslů, kteří svolávali obyvatele pradávných řeckých měst ven ze svých obydlí na oficiální shromáždění. Podobně i poslové evangelia volají Boží národ ze světa do svého společenství. Křesťané sice dále žijí v tomto světě a mezi nevěřícími, ale netvoří s nimi duchovní společenství — církve.[2]

Jak vidíme, praxe raně křesťanských církví byla zcela odlišná od dnešních denominací. Dnes se každý může stát členem některé denominace po splnění pár formalit a vyloučení se většinou ani nepraktikuje. K tomu, abychom byli schopni rozlišit, kdo věří upřímně a kdo ne, je důležité trávit spolu více času a zajímat se o druhé, abychom byli schopni mít účast na duchovním životě každého jednotlivce. Kristova slova nemohou být naplněna bez této odevzdanosti pro posvěcení každého bratra a sestry a čistota církve tak nemůže být zachována. Přitom je ohrožena i samotná existence církve.

✞ 4 Podobenství o plevelu mezi pšenící

Nesprávná praxe však nezačala až v naší době. Už v pátém století v kontextu sporu s Donatisty, Augustin argumentoval novozákonním podobenstvím o plevelu mezi pšenící, aby tak ospravedlnil přítomnost formálních křesťanů v církvi [3]. Augustin na základě podobenství učil, že církve je „smíšeným tělem“ (corpus permixtum), ve kterém žijí zkažení a hříšní spolu se spravedlivými.

Nyní se podívejme, o čem Ježíš v podobenství ve skutečnosti mluví:

Předložil jim jiné podobenství: „S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden člověk zasel dobré semeno na svém poli. Když však lidé spali, přišel jeho nepřítel, nasej plevel do pšenice a odešel. Když vyrostlo stéblo a nasadilo na klas, tu se ukázal i plevel. Přišli

sluhové toho hospodáře a řekli mu: ‚Pane, cožpak jsi nezasel na svém poli dobré semeno? Kde se vzal plevel?‘ On jim odpověděl: ‚To udělal nepřítel.‘ Sluhové mu řeknou: ‚Máme jít a plevel vytrhat?‘ On však odpoví: ‚Ne, protože při trhání plevele byste vyrvali z kořenů i pšenici. Nechte, ať spolu roste obojí až do žně; a v čas žně řeknu žencům: Seberte nejprve plevel a svažte jej do otýpek k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.‘“ (Matouš 13:24–30)

Potom opustil zástupy a vešel do domu. Učedníci za ním přišli a řekli mu: ‚Vylož nám to podobenství o pleveli na poli!‘ On jim odpověděl: ‚Rozsévač, který rozsívá dobré semeno, je Syn člověka a pole je tento svět. Dobré semeno, to jsou synové království, plevel jsou synové toho zlého; nepřítel, který jej nasel, je ďábel. Žeň je skonání věku a ženci jsou andělé. Tak jako se tedy sbírá plevel a pálí ohněm, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti, a hodí je do ohnivě pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy spravedliví zazáří jako slunce v království svého Otce. Kdo má uši, slyš!‘“ (Matouš 13:36–43)

V podobenství o kokuolu a pšenici pole představuje svět, ne církev (verš 38). Církev je ve světě a svítí v něm jako světlo, proto církev nemůže být identická se světem.

...abyste byli bezúhonní a ryzí, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného. V něm sviťte jako hvězdy, které osvěčují svět, držte se slova života, abych se vámi mohl pochlubit v den Kristův, že jsem nadarmo neběžel ani se nadarmo nenamáhal. (Filipským 2:15–16)

Ježíš chtěl tímto podobenstvím pomoci Židům poopravit jejich představy o mesiáši. Židé si představovali příchod mesiáše jako oslaveného krále a spravedlivého soudce, který vysvobodí svůj národ z útlatku bezbožných a vyhubí zlé lidi.

Ježíš však nepřišel vládnout jako politický král, ani nepřišel, aby potrestal zlé lidi. Poslední soud nastane až v den jeho druhého příchodu. Do té doby mají žít dobří i špatní spolu na zemi. Jeho království je duchovní a přinesl vítězství v duchovním smyslu:

To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět. (Jan 16:33)

Podle Matouše 13:41 nakonec Syn člověka vyhubí všechny špatné ze svého království, avšak „jeho královstvím“ se v tomto podobenství nemyslí církev ale svět. Ježíš bude při svém druhém příchodu jediným Pánem celého stvořeného světa a bude nad ním vládnout s autoritou Mesiáše:

Zatroubil sedmý anděl. A ozvaly se mocné hlasy v nebi: ‚Vlády nad světem se ujal náš Pán a jeho Mesiáš; a bude kralovat na věky věků.‘“ (Zjevení 11:15)

Podobná interpretace je použita také v podobenství o rybářské síti:

Anebo je království nebeské jako síť, která se spustí do moře a zahrne všechno možné; když je plná, vytáhnou ji na břeh, sednou, a co je dobré, vybírají do nádob, co je špatné, vyhazují ven. Tak bude i při skonání věku: vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a

hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. (Matouš 13:47–50)

Skutečnost, že Ježíš přirovnává Boží království k síti, neznamená, že síť představuje církev. V jiných podobenstvích přirovnává nebeské království například ke králi (Matouš 18:23) nebo ke kupci (Matouš 13:45–46). V těchto podobenstvích nemáme žádný důvod si myslet, že král nebo kupec symbolizují církev. V Matoušově evangeliu Ježíš často používal výraz „království nebeské“ jako ekvivalent k „Božímu království“, což pro židy znamenalo království Mesiáše. Právě těmito podobenstvími chtěl Ježíš poopravit jejich nesprávná očekávání.

⚓ 5 Další často nesprávně interpretované pasáže

Vyhýbej se prázdným světským řečem, neboť ti, kdo tak mluví, budou stále víc postupovat k bezbožnosti a jejich nauka se bude šířit jako sněh. Patří k nim i Hymenaios a Filétos, kteří zbloudili od pravdy, když říkají, že vzkříšení již nastalo, a tím u některých podvracejí víru. Avšak pevný základ Boží stojí, maje tuto pečeť: „Pán zná ty, kdo jsou jeho“, a „ať se odvrátí od nepravosti každý, kdo vyslovuje Pánovo jméno“. Ve velkém domě nejsou jen nádoby zlaté a stříbrné, nýbrž i dřevěné a hliněné, jedny ke cti, druhé k méně čestným účelům. Kdo by se tedy od těchto věcí očistil, bude nádobou ke cti, posvěcenou, Pánu užitečnou, připravenou ke každému dobrému skutku. (Timoteovi 2:16–21 — ČSP)

Na obhajobu učení o „neviditelné církvi“ je dům ztotožňován s církví a nádoby na vznešené a všední účely jsou interpretovány jako věřící a nevěřící. Na jedné straně je správné vztahovat dům na církev, protože kontext také mluví o životě v církvi. Avšak nádoby ke cti a méně čestným účelům se nevztahují na věřící a nevěřící členy. Vzhledem ke kontextu se nádoby vztahují na křesťany, kteří stojí pevně ve své víře a v učení, a na křesťany, kteří byli snadněji ovlivněni falešnými učiteli a jsou slabší. V té době působili mimo církev falešní gnostičtí učitelé, jejichž vlivu se měli křesťané vyvarovat. Očistit se „od těchto“ se vztahuje na výraz ve verši 19: „ať se odvrátí od nepravosti každý...“ Takže „od těchto“ se nevztahuje na nádoby na všední cíle, ale na falešná učení a falešné učitele. „Nádoby k méně čestným účelům“ se začaly poddávat vlivům gnostických svůdců, ale pokud se od nich oddělí, stanou se „nádobou ke cti, posvěcenou, Pánu užitečnou, připravenou ke každému dobrému skutku“.

Vystřízlivějte, jak se sluší, a nehřešte. Někteří nemají ani ponětí o Bohu. Říkám to k vašemu zahanbení! (Korintským 15:34)

Kontext pasáže je o správném chápání vzkříšení. Zdá se, že někteří křesťané v Korintě (ovlivněni řeckým konceptem posmrtného života) si začali být nejistí tím, co se přesně stane s jejich těly po smrti, a začali zpochybňovat vzkříšení těla. Řekové obecně věřili v nesmrtelnost duše, ale tělesné vzkříšení bylo pro ně nepředstavitelné. Pavel jednak důkladně vysvětluje správné křesťanské učení o vzkříšení, ale na druhé straně napomíná Korintské kvůli jejich pochybnostem, protože tímto způsobem zpochybňují Boží moc, která může vzkřísit mrtvé. Proto říká, že někteří nemají ani ponětí o Bohu a naprosto nechápou, jak mocný je Bůh, a že pro něho není nemožné vzkřísit mrtvé do nesmrtelných těl. Neznamená to ale, že by někteří z nich nebyli křesťany. Z pozdravu na začátku listu můžeme vidět, že je všechny považoval za svaté:

Církvi Boží v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláním svatým, spolu se všemi, kteří vzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista... (1. Korintským 1:2)

Tehdy bude království nebeské, jako když deset družiček vzalo lampy a vyšlo naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. Pošetilé vzaly lampy, ale nevezly si s sebou olej. Rozumné si vezly s lampami i olej v nádobkách. Když ženich nepřicházel, na všechny přišla ospalost a usnuly. Uprostřed noci se rozlehl křik: „Ženich je tu, jděte mu naproti!“ Všechny družičky procitly a dávaly do pořádku své lampy. Tu řekly ty pošetilé rozumným: „Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasínají!“ Ale rozumné odpověděly: „Nemůžeme, nedostávalo by se nám ani vám. Jděte raději ke kupcům a kupte si!“ Ale zatímco šly kupovat, přišel ženich, a které byly připraveny, vešly s ním na svatbu; a dveře byly zavřeny. Potom přišly i ty ostatní družičky a prosily: „Pane, pane, otevři nám!“ Ale on odpověděl: „Amen, pravím vám, neznám vás.“ Bďte tedy, protože neznáte den ani hodinu. (Matouš 25:1-13)

Podobenství je pro věřící varováním, aby vytrvali až do konce a byli připraveni i na dlouhé období čekání, dokud se Ježíš nevrátí. Věřícím, kteří nevytrvají do konce (nemají dost oleje), nebude dovoleno vstoupit do jeho nebeského království (na svatební hostinu). Když se někdo rozhodne následovat Ježíše, stane se součástí těla Kristova, ale později opustí svou víru, ztratí věčný život.^[4] Přitom si stále musíme být vědomi faktu, že i toto podobenství má své hranice. Ježíš jím chtěl povzbudit k vytrvalosti a připravenosti na jeho příchod, ne popisovat život v církvi.

Já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne, tak jako mě zná Otec a já znám Otce. A svůj život dávám za ovce. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést. Uslyší můj hlas a bude jedno stádo, jeden pastýř. (Jan 10:14-16)

Ježíš říká, že v budoucnu vznikne „jedno stádo“, proto mnozí vztahují „stádo“ na věřící, které Ježíš v poslední den shromáždí z různých denominací. V té době se mají věřící, kteří byli do té doby roztroušeni po různých „stádech“ sjednotit do „jednoho stáda“. Ale proč bychom měli předpovězenou událost vztahovat na poslední den? Ježíš mluví o těch, kteří jsou „z jeho ovčince“ a ty, kteří nejsou. Už povolal ovce ze svého prvního ovčince a později povolá i jiné ovce. Všechny ovce, které slyší hlas dobrého pastýře, vytvoří jedno stádo. Když mluví o „tomto ovčinci“, musí myslet na Izrael, protože během Ježíšovy pozemské služby bylo jeho posláním volat „ztracené ovce z lidu izraelského“.

Těchto Dvanáct Ježíš vyslal a přikázal jim: „Na cestu k pohanům nevstupujte, do samařské obce nechodte; jděte raději ke ztraceným ovčím z lidu izraelského. Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. (Matouš 10: 5-7)

Z toho vyplývá, že „jiné ovce“ představují pohané. Ježíš chtěl naznačit, že i pohané budou slyšet jeho volání. O několik let později měli učedníci zažít tuto velkou událost, kterou bylo sjednocení Židů a pohanů. Pavel to shrnul v jednom z jeho listů takto:

Pamatujte proto vy, kteří jste svým původem pohané a kterým ti, kdo jsou obřezaní na těle a lidskou rukou, říkají neobřezanci, že jste v té době opravdu byli bez Krista, odloučení od společenství Izraele, bez účasti na smlouvách Božího zaslíbení, bez naděje a bez Boha na světě. Ale v Kristu Ježíši jste se nyní vy, kdysi vzdálení, stali blízkými pro Kristovu prolitou krev. V něm je náš pokoj, on dvojí spojil v jedno, když zbořil zeď, která rozděluje a působí svár. Svou obětí odstranil zákon ustanovení a předpisů, aby z těch dvou, z žida i pohana, stvořil jednoho nového člověka, a tak nastolil pokoj. Oba dva usmířil s Bohem v jednom těle, na kříži usmrtil jejich nepřítelství. Přišel a zvěstoval

pokoj, pokoj vám, kteří jste dalecí, i těm, kteří jsou blízcí. A tak v něm smíme obojí, židé i pohané, v jednotě Ducha stanout před Otcem. Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině. (Efezským 2:11-19)

Takže sjednocení ovcí ze dvou ovčinců již nastalo v prvním století, kdy se spojili křesťané ze Židů a z pohanů do jednoho stáda v církvi.

✚ ZÁVĚR

Bible neobsahuje učení o „neviditelné církvi.“ I když se mezi křesťany vyskytují rozdíly v dospělosti, víře, poslušnosti, každý má vztah s Kristem (1. Korintským 12:12-27, Efezským 4:15-16). Tato církev je viditelná pro svět:

Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým. (Jan 13: 34-35)

Já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne. (Jan 17:23)

Svět má být schopen rozpoznat církev. Křesťanská církev si musí být stále vědoma této zodpovědnosti. „Církev“, která existuje jako „smíšené tělo“, není Kristovým tělem a nenaplnuje poslání, které Ježíš církvi svěřil. Křesťané žijí v hlubokém společenství založeném na Kristově učení. Jen tehdy může být jejich svědectví o Kristově lásce autentické pro svět.

Kdyby záleželo jen na tom, zda někdo věří, a tedy, zda patří do neviditelné „církve“ jednotlivých věřících roztroušených po všech denominacích, pak je jedno, do které denominace někdo patří nebo zda vůbec někam patří. Pak by se různé Ježíšovy výroky o církvi nedaly skutečně prakticky aplikovat nebo jen ve velmi omezené míře jako např. bratrská láska, vzájemné hluboké sdílení se a jednota mezi věřícími, která má být svědectvím pro svět. Kdyby tento neviditelný druh „společenství“ byl dostatečným, znamenalo by to, že církev, která existovala v prvním století, již není potřebná. Tento přístup vede k překroucení významu a smyslu církve a k lhostejnosti namísto úsilí chránit ji před hříchem a nebiblickým učením.

E-mailová adresa

Zpráva

Odeslat

Poznámky:

1. Jan Kalvín (1509-1564) zformuloval falešné učení o neviditelné církvi následovně: „*Všiml jsem si, že Písmo mluví o církvi dvěma způsoby. Někdy, když mluví o církvi, myslí tím církev, jaká opravdu je před Bohem — církev, do které není nikdo přijat, pouze ti, kteří darem adopce jsou syny Božími a skrze posvěcení Duchem jsou skutečnými údy Krista. V tomto případě jsou zahrnuti nejen svatí, kteří přebývají na zemi, ale všichni vyvolení, kteří kdy žili od počátku světa. Často je také jménem církev označeno celé tělo lidstva, roztroušené po celém světě — všichni, kteří vyznávají, že uctívají jednoho Boha a Krista, kteří jsou skrze křest uvedeni do*

víry; skrze účast na večeři Páně prohlašují jednotu v pravém učení a lásce, dodržují slovo Páně a zachovávají službu, kterou Kristus ustanovil na hlásání. V této církvi jsou ve velkém zamíchání pokrytci, kteří nemají nic společného s Kristem, pouze jméno a vnější podobu: ambiciózní, lakomí, závistiví, špatně hovořící lidé, někteří také žijící nečistým životem, kteří jsou na čas tolerováni, buď protože jejich vina nemůže být právně prokázána nebo kvůli tomu, že se přísnost disciplíny nedodrží stále. A proto, jak je nutné věřit v neviditelnou církev, která je patrná jen Božím očím, tak je i nám nařízeno uznávat tuto církev, která se tak jmenuje vzhledem na člověka a pěstovat její společenství.“ CALVIN, J. Of the True Church. Duty of Cultivating Unity with Her, As The Mother of All the Godly. In: *Institutes of the Christian Religion*. Translated by H. BEVERIDGE. Book 4, Chapter 1, Section 7. [Kniha byla poprvé publikována v r. 1536, překlad z latiny do angličtiny: H. BEVERIDGE byl poprvé publikován v r. 1845]. Dostupné také na Internetu: <https://www.ccel.org/ccel/calvin/institutes.vi.ii.html>

(Citovaný text je vlastním překladem do češtiny)

2. Viz také Petrova řeč o Letnicích v Skutcích apoštolů 2:40: „A ještě mnoha jinými slovy je Petr zapřísahal a napomínal: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“
3. Donatisti (nazváni podle svého vůdce Donáta, biskupa v Kartágu) učili, že církev musí být církví „svatých“, ne „hříšných“. Svátosti, jako např. křest, vysluhované biskupy, kteří zapřeli svou víru během pronásledování za římského císaře Diokleciána (4. st. po Kr.), považovali za neplatné. Augustin, který s tímto pohledem nesouhlasil, byl zapáleným odpůrcem Donatistů.

Zde je jeden úryvek z jeho díla:… *Nicméně, čehož je nadevše třeba se vyvarovat, je, že nikdo nemá dovolit, aby byl pokoušen a podveden lidmi, kteří jsou v samé katolické církvi a kteří se v ní narodili jako plevy, které jsou udržovány do doby jejich prosévání. … Budeš svědkem mnoha opilců, žádostivých lidí, podvodných hráčů, cizoložníků, smilníků, lidí, kteří jsou vázáni svatokrádežnými zaříkávadly a těch, kteří se vydali čarodějníkům a astrologům a mystikům zaučených ve všech druzích bezbožného umění. Taktéž budeš muset pozorovat, jak právě ty davy, které plní divadla v sváteční dny pohanů, taktéž zaplňují kostely v sváteční dny křesťanů. A když uvidíš ty věci, budeš v pokušení je napodobit. Ne, proč mám použít vyjádření „uvidíš“, v souvislosti s čímž jsi již zcela jistě seznámen? Protože ti není neznámý fakt, že mnozí, kteří se jmenují křesťany, se účastní těchto špatných věcí, které jsem v krátkosti zmínil. Ani ti není neznámé, že občas, snad lidé, o kterých víš, že nesou jméno křesťané, jsou vinní mnohem hroznějších činů než tito. …*

Augustine, A. Of Constancy in the Faith of the Resurrection. In: *On the Catechising of the Uninstructed*. Translated by S.D.F. Salmond. Chapter 25, Section 48. [From Nice and Post-Nice Fathers, First Series, Vol. 3. Edited by Philip Schaff. (Buffalo, NY: Christian Literature Publishing Co., 1887.) Revised and edited for New Advent by Kevin Knight]. Dostupné také na Internetu: <http://www.newadvent.org/fathers/1303.htm>

(Citovaný text je vlastním překladem do češtiny)

4. Viz např. Židům 6:4-8 a 10:24-31 a další pasáže zmíněné v našem článku [Odpadnutí od víry](#).

© 2021 www.krestane.info - Všechna práva vyhrazena.

Uvedená biblická místa jsou převzata z Bible :

Písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad © 1987 – 2009 .

Odkazy a obsah článků (v nezměněné formě s uvedením zdroje) mohou být šířeny pro nekomerční účely.

Publikování anebo šíření obsahu těchto webových stránek v jiné formě anebo pro jiný účel podléhá našemu souhlasu.

Webová stránka může obsahovat odkazy na internetové stránky třetí strany.

Jejich zveřejnění neznamena, že jejich obsah schvalujeme, přijímáme anebo s ním souhlasíme.